

Merkilegur atburður.

Mjög merkilegur atburður átti sér stað 21.
febr. í fyrru (1896) í Oklau í Schlesien.
Lekurinn nokkur, dr. Liehrwitz á Dorafni
tók orl. silfur dal, í ornammi einum, sem
hafði snerst í stríðinu við Granlotte. Maður
þessi, sem nú er „sandiþedi“ hjá dölmastól
einum, var sáður 18. ág. af Kulu (),
sem fór í gegnum peningabuddu hans,
gegnum lifrina og inn í hrygginn, og
festist þar. Áður, langu fyrr, hafðu lekur-
arnir, tekið kaupaskilding út úr óárinu
enn oru, eftir 23 ára tímabil, kom
dalurinn fram í enda þessum ornammi
ins. — Þlæðir segja þetta vera
áreiðanlega sattu. 4.

Ritstjóri: Baldur Benjaminsson.

Höfundur.

1. útg.

22. mars 1897.

Nº 13.

Um reikningartafna.

(Innvið). Undirbúningur
jardarinnar undir sár-
ingum, atburður og reikning-
ur.

Flaustrid áður enn sá skal í sáð-
reitum, er orandiþreft að stíngja hann
upp, er það beði til þess, að losa jarð-
veginn í sundum og til þess, að greiða
laftinn aðgang að hennum, enn við
það leyfist efni jarðveggis og ábernd-
arinn upp, myndast við það íms
steinarþni, sem enn mjög þýðingur-

mikil fyrir vöret kantaplanna.

Áður en sáðreitunin er stungin upp áð haustinu, má bera yfir hann myrkju (annadhuant „berndi“ eða þá eumarmyrkju), létid sitt af ösku, mámalld, ef hún er til af fl.; blandað þetta saman við jandueginu við upprátununa af rýstur áhrifa prestsins allan veturinn. Við hauststunguna skulu brausarnir vera stórir og ekki slegid úr þeim.

Áð varinn ákal stinga sáðreit-
inn upp áftur, er þá létid „laugt
fyrir skáfluna“ í einu, og henni
stungid svo þráðbeint vidur sem
unnt er, málalinnu leift og lætur
falla vidur, myglat hún við það í
sundur, etti sú stungu ekki áð veur
ginnari 3/4 álnar.

Áður en vorstungun er stungin,

etti áð bera í sáðreitun gamalt
afrak af tunnu af gamla vel brenna
myrkju, „hláðfor“ af vel fúra sam-
arbunda hænga frá taftum á vorin,
þygg íg líka munir vera mjög góðir.

Éf vel er bovid í sáðreitun, sam-
kvæmt því er áður en soaft, er alls
ekki þörf áð bera í hann sitt til
tvö ár á eftir, og almennit þykki betna
áð bera vel í, annad- og þridja hveit
ár, en gjöna það á hveinu ári.

Áðrei má bera nýjann og kraft-
mikinn áður í kantöflu sáðreit (áð
brassatadi undan áhilda, en það er
best áð bera í áð haustinu) því með
því, getur hver af einu átt það á
hattu, áð all uppskera hans uppi-
leggist, því nýr og kraftmikill á-
bunden hleypir bara upp grasinn,
en undirvöxturinn verður lötill

eda enginn.

Þegar sáðreitunin er upprætun-
in, og moldin hefur þorrnað svo,
að hún ekki lúði und verkferin,
skal „benja“ í hrunum, er best að
gjöra það með gáðhrifu, og róta þá
um leið moldinni, svo djúft og vel
sem unnt er. Stundhvert á eftir
að „bætt“ er, eda um leið, skal af-
manka reitina (bedin) og er best
að hafa til þess snúna. Hvem reit
er best að hafa hána breidduna og
mjófa gæta á milli hvernna þeirra.

Öf sáðreitunin er vattanala, er
best að moka gátunnar milli reit-
anna, enn sé jandvegurinn aft-
ur á mæti þess, ma ekki moka
upp í gátunum, því með því er söl
og hita veitt enn lettana fyrir að
þunna reitina, svo þeir verda af-

þunnir til þess, kantáflunnar geti
vaxid í þeim. Það er því einfald-
ast að feta lava eftir snúrunni, sem
reitunin er markaðis með og stíga
þunnig mjófaum, gang milli þeirra.
(Forhald í reitab.)

Þrossgangur.

(Þjóf saga)

Þóður gamli á Mel gekk heins
í fjörhusum sínum, eins og hann
var vanur að gjöra, þá hann var
búinn að hinda um fé sitt, enn
í þetta sinn, aldrei þessu vant,
hann Ósk, kona hans, ofan á tímni
á mæti honum. Þegar Þóður
gamli sá hann sína kanna með
malkum „fari“ heimann frá barnum,
hugsað hann með sjálfum sér, að

nú sé sjálfstær einhver kunninn,
sem vilji finna sig eða þá einhver
kenningu — skujáðun að finna
kann sína, og færi það kumi
kella ein, að bjóga um lefsto lykkl-
ana — hún etli líklegast að „þína“
í gestum sínu ulla hani eða
einhverju þess háttar — eftir vanda-
hami þykki það eigi af mikid-
upp í sögublaunir og svo þess.

Önnur þessari einnig, vordun hon-
um litid upp á Ósk, er var þá
þegar kamin fast að oranni
sínum, og sér að hún er all
groat þungin og andlæmpun þung-
an. Hann gleymsir um leid
hugrenningu sínum og ávæp-
an hana und þessum andum:

„Gud hjálpi okkur! Ó, gengur
nakkud að heima? Því entu að

göata, elkan minn! Gud hjálpi minn!
Óskun er að sjá þig, kona!“

„Ója, vinur minn!“ segir Ósk,
„það er ekki ein bóna stök, þess
okkur, aumingjunnun, — nú er
þessi göta Óskun — hún, laud —
þetta einu bjargredi sem börnin
okkur lifdu á“; — og tætur steyndu
oridun mögum og hertu kinnarnum.
„Laud!“, segir Óskun.

„Já, laud; þegar ég kom upp í
þjórid sínum, laug hún stein — laud
á launum — og ég man ekki til,
að mér hafi nákkun túna andid
jafn bilt við, á efi minni, því
bedi sé ég skadann apinn, ein
það sem mér tek óátt, verra
— börnin —, já, blessud börn-
in“.

„Vertu hughrætt, kona“, sagdi

þóður - og vafeli um leið hana
upp að sér og kyssti hana -
"það er áskilding að þetta hlýtur
að hafa slæmar afleiðingar, þessu
alþess, en þessu þessu en stund,
þú en aft hjálpin orust; og skul-
um síð síu þessu þessu alþess
gudi á vald."

Síðan sleppti hann henni sími
úr fadmi sér og þessu þessu þessu
heim; en orust þessu þessu þessu
þessu þessu þessu, sem ekki
verður skipt þessu þessu. En sattu
var þessu þessu, að þetta kvöld
þessu þessu þessu og þessu
þessu þessu og þessu. —

Morgunin eftir var sími
þessu þessu þessu þessu -
þessu þessu, sem komið þessu
í öll þessu þessu, sem þessu

var þessu að þessu á Mel.

Þann kvöldi síu þessu, eftir
þessu, en þessu þessu þessu, þessu
þessu þessu að þessu í þessu -
þessu; vildi þessu þessu á þessu,
ef þessu þessu að þessu þessu
eftir þessu, um þessu. Þessu þessu
á þessu þessu, með þessu þessu, þessu
þessu þessu að þessu þessu
um þessu þessu, á þessu þessu
þessu. — Þessu þessu var alþessu
til þessu og þessu að þessu
"þessu" þessu, en þessu þessu að
þessu þessu, gekk þessu þessu í
þessu þessu og þessu þessu
þessu þessu sem þessu í þessu
þessu, þessu þessu og þessu
þessu þessu, en var að þessu
þessu í þessu þessu en þessu
þessu þessu. Síðan tók þessu

hatt einn afan og gefk ben-
höfðadum in gandi og las beini
sinu, sem van hans vani, þá
hann fór eitthvad burt frá
heimili sínu. — — —

Eins og áður er sagt, van hid
þegunsta veidur, em talsvandi
enjuv laig yfir allt og van fremur
slent "þeni". Þáðem hafðem
sér sledamer, sem hann ætlaði
að brúka til leika, ef ekki ^{þegar}
að kaupmáðum vildi loma
honum eitthvad af oratljöng,
því ekkt komuortu bregð
atti hann heima. Þáð sem
þau hjónin og barnin lifðu á,
hinu síðasta tíma, van loma
orjólkin in kúmi — þessari einu
kú, sem þau áttu og dræpt —
og afur létid af sjómot, er hann

van velt áður leium að kaupra
uppá 2 framgengra gemlinga
em Þrossmessuna. — — —

Ekki er getid um að annað
fólk hafi verið á Mel, utan hjón-
in og börnin er van C að tala,
og það elta á 12. sinu. — — —

Þegar þóðem van þessum þessum
máttum stundur, fór Osk, eftir
beidni og ummælu hans, út í
þjárhús, til að gefa þessu morg-
un gjöf.

Þáð van ekki mægt þéð á
Mel. 18 er og 24 gemlingar,
er átti að heita að þessum hjónin
ættu, og 12 af þessum gemlingum
þessum þessum að heita í lands-
skuld, tes þessum fisketi — eins
og áður er skipt frá — og 3 gemlingar
átti heimtaði gamla Steinn

á Stad, upp í þær 60 krónur
er eftir stöðu af þyrnuendinum.

Enn samt von fleina þé enn
þetta upptalda á Stel. Þetta
er von þar húsnáðun enn átti
60 þjár. Enn snemma um
veturinum sló sá oráðun, og
tók þá þárdun við að hinda
um kirkun þans. —

Ósk gaf þeim, með mestu
orákvæmni, eftir þyrnuendinum
spáðun, og gekk síðan heim
og inn í bádstofu til þess að
vita hvað börnunum líði.

Þann háfdu þá vaknað yngst
u börnin og vakid síðan hin
eldri með áhljálum og gangi.
Sum gætu og kálludu á visel
á mömnu og þæbba, sum
kálludu á mjálk eða braud.

Að þessu, svona lögudu, kom
Ósk —, börnin þeim með litla
líða armum sínu utan um
hálsinn á oráðun sínni, enn
von svo káldu þá — og gætu
bændu hana um að gefa sí
bræud — ömnu að gefa sí
mjálk. — Ósk kysti börnin
sín og huggadi þann með því
þyrnuendi, að „blessaðu þæbbi“
komi með mjál í braud, þegar
hann komi heim, og þá skyldu
þau all saman þá braud. Enn
um mjálk venni þeim ekki til
reins að lifja, þar enn að þess
eina kirk hefdi óþegit; — enn
þá hugkrestti hin þann með
því, að skí kynni að þeim
yndi eend mjálk utan frá
Þækkun, með þæbba þeirra, ef

herra herra þann, á heim leiddinn.
Hun fór síðan fram og kem
inn með afur lítillan fisknem-
ur og deildli þeim á meðal
barnanna. Þann tók tveim
höndum hvent á mæti sínu
blutskifti og kyptu mörðun
sína fyrir. — Ó, hvað litli há-
uninn minn á lágt! — hugaði
Ósk, og rétti mögnur höndina sína
upp í garmann sona. Ekka er
hék þann á veggjum, upp yfir
einn rúminn; tók afan gamla
og rjúkta bók og fór að bláða í
henni; — enn börnin nénu
sú undun-áirægd með fisk-
vernum á rúminum og sögdu
allt af sér á orilli: „Ó, góð er
mamma! Blessud mamma, hvað
hinn er góð og áminngjör þabli

líka. Hvi þáum við bráðum bráðu
og mátti líka orjúk. Ó, hvað ég
hlakka til! — Ó, hvað ég hlakka
til!“, sögdu all börnin og vintust
nir vana sú glöð og áirægd.

„Venid þú mér stílt og góð, bless-
ud börnin mín!“ sögdi Ósk; „mér
etta ég að lesa lesturinn, áður
enn ég fer að klæða ykkum og
áður enn ég hleppi frá út.“

Það er áskýr gatt veður, og skal
ég lápa ykkum að komna út í dag
þegar blessud sílin er þann að
verma veðrið.“ — Síðan las
hinn lesturinn og höndu tár
við og við afan á bókina. —

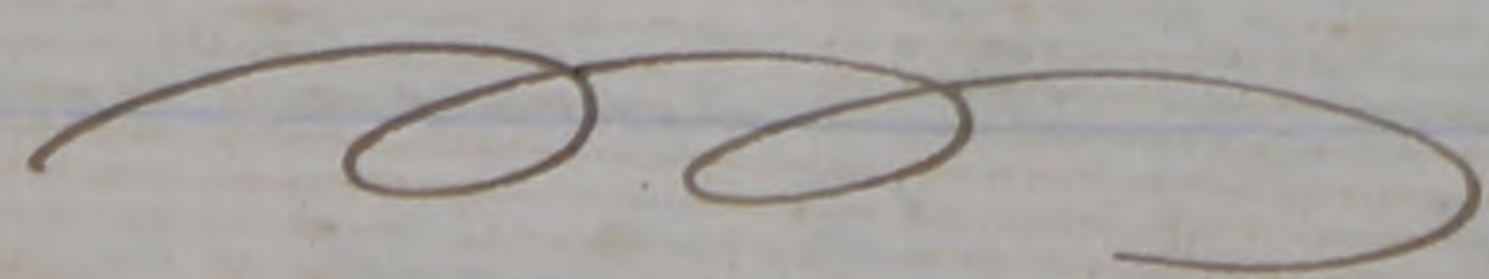
Þegar lesturinn var lokið, gekk
hinn á orilli barnanna sem kypta
brana fyrir, að vanda, og senn
háfnu setið eða legið alveg kvi

meðan á lestrinum stúð og
ekkent and talar. —

Elta börnin þann áðan að
kleða sig sjálf, enn meðin þeirra
hjálpari þeim yrgru í fátin
og mættu þann heita hálf þar
eftir sem áðan, því fát þeirra
vann hömmulega fátækleg.

Þann börnin, sem vanna þess
að kleða sig, stökku út og
kanna með þeim áskapum inn
aftur, og segja, að tveir onurm
kanna þess þann utan að,
og venni annan þeirra eru ásköp
stúð og olgur!

Framb. í orusta lóf.

Þann Lambarekstur og fl.

Það er ekki hegt að sjá það,
að menn geri sér það (almennit)
skilgjaflegt, hvorsu raundýnlegt
það muni vera, að sjána lömb-
um á vörin ella nákvæmri
og öll þann þinn réttu skilyrði,
sem þess vid að eiga, eru þann
(lömbin) ekki brekist og hrjást
um af. — Það leidirlegt að sjá
hvorsu þessi litla lífi eru hrjást
og hrakir á vörin, þegar þeim er
sviðt frá meðrum einum.

Þessir háfa þann áðan
réttara að segja áð, að reka þann
áðana af stúð til fjalla, þegar
þann enn tekur frá meðrumum;
og þá er reksturinn varalega
lakastur á þeim, því menn vada

þá ekkent við þann, þann þann
eun að af sorg og saknesdi; —
og er þá eft, sem þann our keind
lífum með ~~þann~~ hávada og
ynsum, ólátum og hundga.

Það er stundum sem sumir séu
ekki með heilum sönnum, þegar
verid er að neka þessa blesandi
hápa af stad. — Það gengur eun
mikil á.

Uffir leit, eun lamb rekinn af hart.
Það er að sönnum mikil misgjöf
því sumir neka þann ekki eun
því neitt þannalega og þann vel
með þann, eftir þann sem þann geta.

Énn til eun þeir menn, sem
neka þann ógalega illa. —

Það er eitt sem menn ekki
óthuga, í þessu tilliti, sem er,
að atundum er hleyft samman.

Lambum frá mannum. Þessum,
sem eiti alle ekki að eiga sér
stad, því með því vanda lambin
óvægni og stappid og studdid í
reksmannum, enna.

Það er ekki skammtilegt að eja
hundla þvalant utan í þessum
ennu línum, enni heilum dag-
inn út, eins og getur ein eitt er
stad, þann sem langur rekstur er
á lambum. — Þú vill það oft til
að menn hleyfa lambum að
eins á fjällin (afriktin) og eun
ekkent yfir þeim þann.

Énn svo lágu að þann á frá-
þessa lambum, er beði innam-
iðley og skadley.

Þingeyingum þeir, sem langat
eun hannir í fjárræktinni, hata
svona lagada að þann. — Þeir segja,

ad estis pui sem lectum se par-
id onid lambeis frai upphafi
til enda, a' varior, estis pui
vendi pan verri og hafi mikla
pysingja all orakvemi med pan,
a' kumpendid yfir hafud ad tala.
þeir segja, ad ill medfand, eða
akheppilez medfand a' lambeum
a' varior hedi uny lambeum og
þa' a' lambeum þezan þeim se
þent frai og rekin a' fjall, se
mjuz skudley - þan vendi ekki
eins ven af fjallinu og þeim
vendi kvillaheittoma a' vetrum,
um leid og þad se kneimking
og onak ad eldri þe se ekki
eða vendi ekki eins vent.

þeir vilja lata lambeis vanda
"jarmlaus", p. e. a. o. vanda so-
leg heima, adur enn þan enn

rekin af stad til fjalls. Þa þan
hlaupi um "kno" auv sem einn
dag, auv þan vendi þreytt a' ad
leita estis medrumum og geti
auv hvilet adur enn þan enn
tekin i reksturinn. Best se þa
ad eitja þan heima fa' einn dag,
adur enn þan ein rekin. - Ekki
ad hleyga samann lambeum frai
orogum hejum, og aluez ekki,
oroma þan ein setin samann
heima adur, auv þan ein þa
andur soleg after. - Sidan ad
reka þan hegt til fjalla eða
alla leid þangad, sem þan eiza
ad vena yfir summanid, og lata
þa' orann eða orann, vanda estis
þja' þeim 2. 8 daga - þad se
traudaynlegt. Ef lambeis enn
setin a' fjalli orakna daga,

og setin vel (þá má ekki
lengi hunda við þann), þá
má ganga að því vísu, að þann
halda sig á þeim stöðum
allt summið — ef ekki kemur
því onni áfridun að þeim.

Þá þá hefur aft þann þann,
að hegt hefir verið að telja
þann all á því vísu, að hant
inn til (á l. gungum) sem þann
vann setin á, eftir nektunum,
á vörin. — Þá er hegt að
lata lambin sjáta betri þanta
í afrettinni — hafa betna lamb,
með þessum mati. Enn meðid,
sem þann hafa yfir summið, en
onni skapa þeim með þessum
hatti, er aðal-ansákin að því,
að þann verda miklu venni og
vísu, og vilja summi betri þvi.

enn vid, að með þessum hatti,
verdi fíd (fullarna fíd) miklu
þagna, í hájum sörum, í heild-
sinni, hvort heldur er í þessum
hájum eða í afretti.

Allt er en þetta athugandi:

1. Hafa lambunum að hlaupta
um „krá“ (stekk).
2. Hleypa ekki saman lambunum
frá af orngum bejum; eða
ef þá er gert, að frida þann
þá ~~il~~, (áll saman) ^(áid) þann þann
ann veltin.
3. Reka lambin hegt og með
orngum huldum.
4. Stöðva þann vel í afrettinni,
og gona þann þann röley.

Þitt þjórnun.

Um fundarhöld.

20. p. m., var fundur settur
af haldum á Stórum-Þrumum,
til þess, að veita um ýms svættum
mál. — Fundur þessi var
illa sattu, að vanda. Áð eins
einn málur var á fundi fram-
an fyrir Úppsali, og ekki nærri
því að allir í myndri hluta
þreppsins, væru á fundi, p.
e. a. s., þeir menn, sem kvaddu
vann til fundar (s. bændur).

Hú var þetta þá fundur sá,
sem bændur vita þá svo vel,
hversu orkusýnlegt er að
sækja, þau sem einmitt er
natt um svo máng málefni

sem smetta þá almennu.

Má heita því undanley, leyfð
og réttstakt áhugaleysi, að þeir
skulu sitja þessum heimur og
það í indelanta veldi og þess.

Það er eins og þeim atandi
alveg í sama hvarð gæist í
þreppum. Ekki vantar það
þó, að gættum þessum þeim sum-
um heimasturum þá, að fætta
af fundinum; og þá eins, að
gæta ýmsar athugasemdir um
málefni fundans. Og aft, um
þessant vaddu í þá átt, að ekki
ei málefni þreppsins í fullta
máta vel veidd og samþykkt.

Og ekki munu allt þessilegt
og vel valið, hjá þeim stórum
herrum (s. þreppsforðum).

Um önnur er þreppsforður

einoritt ~~til~~ ad kalla samman
berndum brennissins, til pers, ad
vita hvant þeir eru orid eda
orot, þeim oraleforum, eru
upp eru þannir i fundurum.
Nita vilja þeirna, og ad oralin
gangi eftir vilja þeirna. Allt
auv er fundur brennissins
til pers settur, ad neða orol
veituninnar; samlega sig vid
þad heppilegasta, i hvenju mali;
og veita berndum allum, tekisferi
til pers, ad kynnat hvenju sinu,
brennissinum vidkomandi; eru ad
þeir geti latid i þjari skodun
sinu a oraleforum og orotid
þar settur sin. — —

Þeim haoppi, sem almennt
eru illa setti fundu, er vandla
gerandi, ad vera i brennissinum.
Ritastjovinnu.

Þmislög.

Farlinn af Radrör a mjög kost-
berum heginda stol, sem hefir
kostad 180,000 krönum. Hann var
upprunalega gefinn af berum
"Stagsborg" til Rüdöls keisera
II. af Spyskalandi, um 18th 6.

Stöllinn er gjöndur af járni, og
varr smidurinn, sem smidadi hann,
ad horum i 30 ár. — —

" — — φ — — "
Madur nokkur i Herr York vedjadi
— fyrir nokkur sidar — vid Englund-
ing um þad, ad hann a sinum klukka-
tíma skyldi biðja ungrar stulku,
sem fyrir þam dagum var komin til
veitingahúss þess, er þeir bjuggu i
— þa járnadi hennar og gífta sig
henni. Þegar vedmálið var fast

setti, fór hann til stúlkunnar, og
bad hennar; hún tók því all-vel,
því svo sjndist sem henni litist
nógu vel á orðum. Litilli
stundun síðar, bad hann einn af
þeirrum að sækja prestinn,
og áður en kl. tinnur var liden,
vann þau hjón.

Brúðguminn tók sama dag á
orði þessum summan þeirri en
hann hafði umið — sem ekki
var svo litil, og daginn eftir fór
hann, ásamt hinni ungu konu sinni,
alþannig burt úr borginni. —

Hakkan eftir þetta komst það
samt upp, að „hjú“ þessi hefðu
lengi verið gift, en hefðu ferðast
frá einni borginni til annar,
og sviðit með þessum velhugsada
bragði, fjölda manna, og að þau
vænu þessu virst búið að gifta

sig 23 sinnum á númerum 7
orðnum. — Margur letur er
nægja minna —

— & —
70 miljónir samnála eru búið
til á einni viku í Redditch í
Englandi. Þar eru aðal nála
verkamidjurar.

— & —
Í Banský „departimentinu“ Laone
et-Lorie í Frakklandi, hefir komið
nakkur, sem heitir því Lezer,
eignast stúlkubarn, með tveimur
fullvöðum, og velkápudum
háfum á. — Allur líkur til að
barnið mundi lifa —

Þetta eignir að fjáðræin á tvei-
háfum og þvítvátum „þess-
um“, getur haft afur litil nála
við að atydjart. — 4.

Gátur

1. Hver munur er á höndum
Salóman og Jörger, "hatta-
makara"?

Svar: Þá, að Salóman gjörði allt
eftir ríni eigin höfði, en Jörger
allt eftir annara.

2. Hvað er ekkert?

Svar: Til demis, framleistarlaus
sakkur bollaus.

3. Hvað er heddasta stíg á hvein-
leti?

Svar: Það, ef bendur kladdu
fugla heddurnar í vaxahólum
sínunum, í hveinan fatnað á
hvern helgi.

4. Hvaða "hljóðfara leikandi"
spilar með eyrunum?

Svar: Hattirlega allir, því eng-
inn tekur af eir eyrum meðan
hamm spilar.

5. Á hvaða fiski er lengst nítta
höfuðs og spanda?

Svar: Á saltfiskinum, því
höfuðið er hér út á Íslandi,
en fiskurinn (búkurinn) út
um allar heim.

6. Hvaða hundur lifa nær ein-
göngu af fiski?

Svar: Sel-hundur.

7. Hvar eldi þú fyrsta oraglam
í Þorkina?

Svar: Á hausinum. 4.

Háttvintur lesendur!

Látid þér einn árs ekkri þunfa að ljúfa yðum framman að greidda fyrir gærni "Morgun- stjórnumur", þú árs leiddit það, að ljúfa lengri. Enda eum úer árangrálur um, að þér lætit þin síðustu bl. kemur gærni fremur greidda, eftir mang- strakalri beidri varri

það hefur verið kuantur um það, við að, að bl. leji 2-3 oratur á eumum bejum; em úer varum áv góðs, þú les- endum varum, að þér lætit það eigi aft. þetta fyrir.

Med mesta vindingu!

Ritstjórnin.

Ritstjóri: Baldur Þingmann.

Morgunstjórnum.

áv.

7. febr. 1897

N° 10.

Lestrarfélagið

Þetta unga og litla félagið var, þarf umfram allt, að kosta kapp um, að halda vel saman og með brennandi, vakandi á- huga styðja að þú sem mögu- legt er. Veri það ekki sorglegt stjórnumur, ef félagið gæti stáðist og þreifist? Veri það ekki leiddit, fyrir sveitina, fyrir félagið og fyrir hina góðu viðleitni einstakna manna, } ^{sem vilja} að gleða fróðleiks-